

«Μια ζωή την έχουμε» του Γιώργου Τζαβέλλα από τον ΘΟΚ

Θεατρική διασκευή:
Έρι Κύργια
Σκηνοθεσία/Σκηνικά/Κίνηση: Κωνσταντίνος Ρήγος
Συνεργασία στη Σκηνογραφία: Κωνσταντίνος Κουννής
Κοστούμια: Νατάρ/Γεωργίου
Μουσική: Γιώργος Παπαδόπουλος
Σχεδιασμός Φωτισμού: Γιώργος Κουκουράς

Παίζουν: Προκόπης Αγαθοκλέους, Δημήτρης Αντωνίου, Λευτέρης Ζαμπετάκης, Μαργαρίτα Ζαχαρίου, Λουκάς Ζήκας, Βαλεντίνος Κόκκινος, Βαρνάβας Κυριαζής, Γιώργος Κυριάκου, Παναγιώτης Λάρκου, Μαρίνα Μανδρή, Μιχάλης Μουστάκας, Πολυξένη Σάββα, Σώτος Σταυράκης, Ανδρέας Τσέλεπος, Θέα Χριστοδουλίδου, Χριστίνα Χριστόφια.

Σε αραιά μεν, αλλά τακτά χρονικά διαστήματα ο ΘΟΚ περιλαμβάνει στο ρεπερτόριό του έργα από το κινηματογραφικό/θεατρικό παρελθόν των δεκαετιών '50-'60, έργα που αγαπήθηκαν κάποτε, με την ελπίδα ότι αυτά διατηρούν ακόμα την παλιά τους γοητεία, την κωμική ή σατιρική τούς ενέργεια, ή, αν μη τι άλλο, την αισιόδοξη, θετική στάση, η οποία μπορεί να αναβιώσει και σήμερα. Κάποιοι σκηνοθέτες που αναλάμβαναν την υλοποίηση τέτοιων ρεπερτοριακών αποφάσεων (τις οποίες κατά κανόνα δεν είχαν λάβει οι ίδιοι), έκαναν παραστάσεις με ρετρό αισθητική και στόχευαν στη νοσταλγική συμπάθεια του κοινού. Τύχαινε όμως να ανακαλύψουν στην πορεία ή με το πέρας των εργασιών ότι το υλικό τους είναι μπαγιατικό και το άρωμά του έχει εξαντληθεί. Δεν πετύχαιναν και οι τεχνητοί τρόποι μερικού εκσυγχρονισμού του υλικού.

Στην πρώτη συνεργασία με τον Κωνσταντίνο Ρήγο ο ΘΟΚ χρησιμοποίησε και πάλι τη μέθοδο της ανάθεσης προτείνοντάς του να ανεβάσει έργο που είχε ήδη επιλεγεί στο ρεπερτόριο της χρονιάς. Μετά από τη «Σεβας χανούμ», παράσταση με την οποία ο Κωνσταντίνος Ρήγος συστήθηκε πρόσφατα στο κυπριακό κοινό, θα ήθελα πολύ να ξέρω τι θα πρότεινε ο σκηνοθέτης στον ΘΟΚ. Αλλά... Γιώργος Τζαβέλλας, λοιπόν, «Μια ζωή την έχουμε», ταινία του 1958.

Ο σκηνοθέτης δεν «επιστρέφει» ούτε στην ταινία ούτε στην εποχή της. Μάλλον ο συνδυασμός

της επιφανειακής θεματικής επικαιρότητας και της παλιάς συμπαθητικότητας δεν ενέπνευσε τον σκηνοθέτη. Το πρωτότυπο αποδομήθηκε και το υλικό χρησιμοποιήθηκε για μια αυτόνομη δημιουργία. Βγήκε μια παράσταση στην οποία η αμφібολής για τον σημερινό θεατή αποτελεσματικότητας κωμικότητα δεν περιλαμβάνεται στους στόχους του σκηνοθέτη, η ατμόσφαιρα σκοτεινιάζει, η εποχή δεν συγκεκριμενοποιείται, αλλά τα κάγκελα της φυλακής κλείνουν «μέσα» όλα τα πρόσωπα στη σκηνή.

Ως εικαστικός και κινησιολόγος της παραγωγής, ο Ρήγος δεν χρειάστηκε δραστικές επεμβάσεις στο κείμενο, έχοντας άλλους τρόπους να εκφράσει. Χρησιμοποιεί το γκρίζο τσιμέντο χτίζοντας από το ίδιο υλικό την τράπεζα και τη φυλακή ως μέρη ενός συνόλου. Όμοιες και οι από νέον επιγραφές «Bank» και «Prison». Το ίδιο σκηνικό αποτελεί φόντο στις σκηνές «γλεντιού». Επομένως, ήδη μέσω του σκηνικού ο Ρήγος παίρνει θέση εγκλείοντας την πορεία του κεντρικού ήρωα και πολλών άλλων μέσα στο τσιμεντένιο αδιέξοδο, από την αφετηρία της, την τράπεζα, μέχρι το τέρμα της, τη φυλακή.

Η κίνηση και το τραγούδι (μουσική Γιώργου

Παπαδόπουλου, μουσική διδασκαλία Χριστίνα Αργυρού) παίζουν σημαντικότατο ρόλο στην παραγωγή του Ρήγου. Είναι ο κύριος τρόπος να κρατήσει σχεδόν όλη την ώρα όλο τον θίασο στη σκηνή, απασχολώντας όχι μόνο τους ηθοποιούς του δημιουργικά, αλλά κυρίως το κοινό, στο οποίο προσφέρεται θέαμα και άκουσμα ως αποζημίωση για το μέτριου ενδιαφέροντος κείμενο. Ευτυχώς η φετινή σύνθεση του θιάσου είναι τέτοια που όλοι μπορούν να ανταποκριθούν σε τέτοιες προκλήσεις και μερικοί το κάνουν και πολύ καλά. Από την άλλη, δυστυχώς, η παράσταση του Ρήγου διαδέχεται στην κεντρική σκηνή του ΘΟΚ την «Όπερα της πεντάρας», οπότε οι ίδιοι ηθοποιοί

χορεύουν και τραγουδούν μαζικώς εδώ και μήνες. Η διαφορά (μια από τις διαφορές) μεταξύ των δύο παραγωγών είναι ότι στην πρώτη ο Μπρεχτ θάφτηκε κάτω από το θέαμα και το άκουσμα και αυτό ήταν κρίμα, ενώ στο «Μια ζωή την έχουμε» το κείμενο του Τζαβέλλα μορφοποιήθηκε θεατρικά με τα ίδια μέσα και επωφεληθήκε. Κι αν θυμίζει η παραγωγή κάποια ταινία, αυτή δεν είναι εκείνη του Τζαβέλλα, αλλά το «Chicago».

Θα ήθελα όμως τέτοιοι νέοι ηθοποιοί, όπως ο πολύ ταλαντούχος πρωταγωνιστής της παράστασης Προκόπης Αγαθοκλέους, αλλά και άλλοι, που προσλήφθηκαν στον κρατικό θίασο φέτος και που έχουν δώσει δείγματα της αξιοσύνης τους εκτός ΘΟΚ, όπως οι Παναγιώτης Λάρκου, Βαλεντίνος Κόκκινος, Γιώργος Κυριάκου, Πολυξένη Σάββα, Μαρίνα Μανδρή, Λευτέρης Ζαμπετάκης, να είχαν ευκαιρίες για ρόλους-δοκιμασίες, για ρόλους όπου η ιδιαιτερότητα και η ικανότητα του καθενός να είχε την ευκαιρία να εκδηλωθεί και η προσφορά τους στον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου να ήταν ουσιαστική προς αμοιβαίο όφελος. Και πρωτίστως προς όφελος ημών των θεατών.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@philelefttheros.com

